

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžr/41/2016
Identifikačné číslo spisu: 5015201181
Dátum vydania rozhodnutia: 18.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5015201181.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: J.. Z. F., bytom T. XXX, N., právne zastúpená: Mgr. Soňa Grošaftová, advokátka so sídlom Hodžova 13, Žilina, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát katastra nehnuteľností, A. Kmeť a 17, Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Co-26/2014-Ko-2 zo dňa 30.09.2015, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/190/2015-40 zo dňa 16. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/190/2015-40 zo dňa 16. marca 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej v texte rozsudku aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Co-26/2014-Ko-2 zo dňa 30.09.2015, ktorým ako odvolací orgán odvolanie žalobkyne zamietol a potvrdil rozhodnutie katastrálneho odboru Okresného úradu Žilina č. KO-ROEP C 58/2014 zo dňa 26.05.2014, ktorým vo veci posúdenia námietok žalobkyne proti návrhu ROEP v kat. úz. X. vyhovel iba v bode 3, 11d a 15b a vo zvyšnej časti návrh žalobkyne zamietol.

Pokiaľ žalobkyňa v žalobe namietala, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nedostatočné a nezrozumiteľné, prvostupňový súd poukázal na rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorý vo svojom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne uviedol, ktorej námietke vyhovuje a ktorej námietke nevyhovuje. Každá námietka je samostatne vyhodnotená a ku každej námietke sú uvedené listinné dôkazy, na základe ktorých námietka bola posudzovaná.

Žalobkyňa v žalobe ďalej namietala, že v administratívnom spise absentuje stanovisko, pretože ak komisia stanovisko správneho orgánu zaslala a toto slúži ako podklad pre vydanie rozhodnutia, bolo zákonnou povinnosťou správneho orgánu žalobkyňu s ním na ústnom pojednávaní oboznámiť. K tejto

námietke súd uviedol, že v administratívnom spise sa nachádza stanovisko komisie obsiahnuté v liste označenom ako Posúdenie námietky účastníka konania v zmysle § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z. S uvedeným stanoviskom bola žalobkyňa oboznámená na ústnom pojednávaní dňa 17.09.2015. Komisia má len poradnú funkciu, to znamená, že správny orgán je povinný pri rozhodovaní o námietke rozhodnúť sám a preskúmať všetky namietané skutočnosti a zabezpečiť k nim podklady pre rozhodnutie. Z uvedeného vyplýva, že stanovisko komisie je podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu, t. j. že správny orgán je povinný rozhodnúť tak, ako bolo uvedené v stanovisku z dôvodu, že za rozhodnutie a celé konanie zodpovedá správny orgán a nie komisia.

Prvostupňový súd tiež uviedol, že komisia na obnovu evidencie pozemkov a právnych vzťahov k nim pri posúdení námietky účastníka konania nepostupuje v zmysle správneho poriadku, a preto aj jej stanovisko nie je záväzné pre rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Súd zo stanoviska komisie zistil, že odporučila vyhovieť námietke v bode 3 a 15b z dôvodu, že neboli zapracované podiely v urbári na základe D 1935/95, Dnot 30/95 a D 1771/95, Dnot 300/95. Komisia doporučila vyhovieť aj námietke v bode 11d z dôvodu, že nebola uvedená správna výmera na parcely registra EKN č. XXX, zapísaná na LV č. XXXX.

Vo vzťahu k námietke žalobkyne, že žalovaný neodstránil pochybenia spočívajúce v porušení práva účastnícky konania oboznámiť sa s podkladmi pre rozhodnutie, súd uviedol, že táto námietka je nedôvodná. Administratívny spis predložený žalovaným obsahuje všetky doklady a podklady, na ktoré sa vo svojom rozhodnutí odvoláva. Žalobkyni nič nebránilo, resp. jej právnej zástupkyni, oboznámiť sa so všetkými podkladmi, na základe ktorých bolo vydané prvostupňové rozhodnutie. Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že žalovaný vydal rozhodnutie, ktoré spĺňa náležitosti v zmysle § 47 správneho poriadku, zistil dostatočne skutočný stav vecí a z uvedeného dôvodu vydal zákonné rozhodnutie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd žalobu podľa § 250j ods. 1 O. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že neúspešnej žalobkyni trovy konania nepriznal.

II.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa, v ktorom s poukazom na žalobné námietky uviedla nasledovné.

V rámci prvej žalobnej námietky namietala neobstaranie si všetkých podkladov pre vydanie rozhodnutia a nezákonnosť postupu žalovaného, najmä zabezpečenie stanoviska komisie, ako i iných podkladov pre vydanie rozhodnutia, ktoré pochybenia majú za následok nesprávne zistenie skutkového stavu.

Napriek tomu, že žalobkyňa v podanej žalobe, ako i na pojednávaní, opätovne poukázala na nesprávny postup pri prerokovaní námietky v jednotlivých jej bodoch a nezákonnosť stanoviska komisie, súd sa s námietkou vysporiadal nesprávne, a to v rozsahu: „V administratívnom spise sa nachádza stanovisko komisie obsiahnuté v liste označenom ako Posúdenie námietky účastníka konania v zmysle § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z. v platnom znení. S uvedeným stanoviskom bola žalobkyňa oboznámená na ústnom pojednávaní dňa 17.09.2015. Komisia má len poradnú funkciu, to znamená, že správny orgán je povinný pri rozhodovaní o námietke rozhodnúť sám a preskúmať všetky namietané skutočnosti a zabezpečiť k nim podklady pre rozhodnutie. Z uvedeného vyplýva, že stanovisko komisie je podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu, t. j. že správny orgán je povinný rozhodnúť tak, ako bolo uvedené v stanovisku, z dôvodu, že za rozhodnutie a celé konanie zodpovedá správny orgán a nie komisia.“

Citovaný názor súdu je vzájomne si odporujúci, nakoľko súd na strane jednej tvrdil, že správny orgán je povinný pri rozhodovaní o námietke rozhodnúť sám a na strane druhej tvrdil, že správny orgán je

povinný rozhodnúť tak, ako bolo uvedené v stanovisku komisie. Takto formulované tvrdenia prvostupňového súdu sa vzájomne negujú a neposkytujú žalobkyni dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď na skutkovo a právne dôležitú otázku.

Žalobkyňa zároveň uviedla, že podľa § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z. v platnom znení, predložené námietky správny orgán zasiela komisii, ktorá ich posúdi a za týmto účelom si vyžiada vyjadrenie toho, koho práva boli námietkou dotknuté a svedecké výpovede osôb oboznámených z miestnymi pomermi. Z administratívneho spisu, o čom mal súd vedomosť, vyplýva, že žalobkyni bolo na ústnom pojednávaní konanom dňa 17.09.2015 predložené Posúdenie námietky účastníka konania v zmysle § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov, v rozsahu: „Komisia po prešetrení dokladov a overení si skutočností a údajov v návrhu nesúhlasí v časti vyhovuje - zapracuje podiely v urbári nadobud. na základe D 1939/95, Dnot 30/95 a D 1771/95, Dnot. 300/95, opraví výmeru na p. č. XXX.“

Pokiaľ Krajský súd v Žiline vyslovil, že takto predložené stanovisko komisie je splnením zákonnej podmienky podľa § 7 ods. 3 v nadväznosti na § 6 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. v platnom znení, ide o záver nesprávny. Z posúdenia námietky v citovanom rozsahu nie je zrejmé, prečo o iných bodoch námietky predloženej žalobkyňou komisia rozhodla tak, že týmto nevyhovela. Súčasne ak komisia a žalovaný uviedli, že jednotlivé body námietky posúdili po prešetrení dokladov a overení si skutočností údajov v návrhu, zo stanoviska komisie, ako i z administratívneho spisu žalovaného nevyplýva, aké skutočnosti a doklady boli prešetrené a overené. Predložené stanovisko komisie neobsahuje akékoľvek zdôvodnenie záverov v ňom vyslovených a toto je opatrené iba podpisom predsedu komisie a dvoch členov, teda nie je zrejmé, či vôbec námietka žalobkyne bola riadne prerokovaná.

Žalobkyňa uviedla, že z ustanovenia § 7 ods. 3 nepochybne vyplýva, že komisia „posúdi“ námietku účastníka konania, teda túto v jednotlivých jej bodoch vyhodnotí a preskúma, s ohľadom na už zabezpečené poklady pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu a súčasne si obstará ďalšie podklady - vyjadrenie toho, koho práva boli námietkou dotknuté a svedecké výpovede osôb oboznámených s miestnymi pomermi.

Poukázala na skutočnosť, že zákonom vymedzená povinnosť „vyžiada“ si vyjadrenie toho, koho práva boli námietkou dotknuté a svedecké výpovede osôb je formulovaná, ako zákonný imperatív, ktorý nie je možné opomenúť. Pokiaľ by zákonodarca ponechal komisii voľnú úvahu, či si uvedené podklady zabezpečí, takto vymedzenú povinnosť by formuloval ako „možnosť“ vyžiadať si stanovisko osôb, ktorých práva boli námietkou dotknuté a svedecké výpovede osôb.

Prvostupňový súd mal z administratívneho spisu preukázané, že uvedená povinnosť splnená nebola, v spise sa nenachádzali výpovede osôb oboznámených s miestnymi pomermi, ani vyjadrenie osôb, ktorých práva boli námietkou žalobkyne dotknuté. Potom i tvrdenie žalovaného, ako i obsah stanoviska komisie sú v rozpore so skutkovým stavom, nakoľko táto za účelom posúdenia námietky žalobkyne v jednotlivých jej bodoch nepostupovala v súlade so zákonom a túto „neposúdila“, tak ako jej zákon ukladá.

Tvrdenie žalobkyne, že komisia sa s námietkou v jednotlivých jej bodoch nezaoberala a túto neskúmala potvrdzuje i skutočnosť, že o prerokovaní námietky nebola vyhotovená žiadna zápisnica. Podľa § 7 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z. z. komisia posúdi námietky a tieto zašle správne mu orgánu v lehote 15 dní od ich prerokovania na zasadnutí komisie, pričom podľa § 5 Metodického návodu na spracovanie registra obnovenej evidencie pozemkov zo zasadnutia komisie sa musí vyhotoviť zápisnica, na ktorý pokyn odkazuje priamo zákon. Ak teda žalovaný namietal, že správny orgán rozhoduje na základe stanoviska komisie a nie na základe zápisnice zo zasadnutia, žalobkyňa tvrdila, že ak zákon ukladá povinnosť vyhotoviť zo zasadnutia komisie zápisnicu, táto mala byť súčasťou administratívneho spisu s uvedením dôvodov pre ktoré komisia v časti podanej námietky nevyhovela. Potom bolo povinnosťou správneho orgánu s obsahom tejto zápisnice žalobkyňu oboznámiť.

Žalobkyňa uviedla, že podľa § 7 ods. 3 v nadväznosti na § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 180/1995 Z. z.

prvostupňový súd ani žalovaný nemôžu nezákonnosť postupu konajúceho správneho orgánu a komisie „ospravedlniť“ vyslovením: „Komisia má len poradnú funkciu a nenesie žiadnu zodpovednosť za prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu ak táto stanovisko nepredloží, správny orgán rozhodne aj bez neho.“ Skutočnosť, že zákon upravuje prípad, kedy komisia stanovisko správneho orgánu nezašle, nezbavuje túto zodpovednosť posúdiť námietky, ktoré sú jej predložené. Rovnako i skutočnosť, že komisia má vo vzťahu k správneho orgánu poradnú funkciu nemôže byť predpokladom mechanického konania a nerešpektovania zákonných ustanovení spočívajúcich v povinnosti náležite a riadne zistiť skutkový stav. Správny orgán, ako i komisia si zákonný postup zjednodušili, keď sa námietkou žalobkyne dostatočne nezaoberali a túto neposúdili.

Žalovaný, ako i prvostupňový súd nesprávne posúdili zákonnú povinnosť zabezpečenia podkladov, posúdenia námietok a predloženie stanoviska s poradnou funkciou v rozsahu záväznosti stanoviska predloženého správneho orgánu. Zo zákonných ustanovení vyplýva, že poradná funkcia komisie je pretransformovaná do obsahu stanoviska, kedy tvrdenia a závery komisie majú pre rozhodnutie správneho orgánu vo veci samej poradný, respektíve odporúčací charakter.

Žalobkyňa zdôraznila, že stanovisko komisie pritom predstavuje jeden z podkladov pre vydanie rozhodnutia, čo v konečnom dôsledku potvrdil prvostupňový súd v rozsudku sp. zn. 21S/191/2014 zo dňa 22.04.2015, ktorým v tej istej veci zrušil rozhodnutie žalovaného, s vyslovením: „Žalovaný mal vyzvať žalobkyňu, aby sa vyjadrila k veci pred vydaním napadnutého rozhodnutia, poukázať najmä na podklady k rozhodnutiu - stanovisko komisie a aj na podklady na základe ktorých rozhodoval, a to najmä denník triedenia pozemkov v súvislosti s namietanou komasáciou a tiež ozrejmiť spôsob zistenia a pod.“

Zabezpečenie si všetkých podkladov pre vydanie rozhodnutia je základným predpokladom zákonnosti ROEP. Správny orgán prvého stupňa zostavoval návrh ROEP na podklade dokumentov a listín, odovzdaných účastníkom konania, zabezpečených z katastra nehnuteľností, ako i iným spôsobom, pričom tento vôbec nevykonával miestne šetrenie v obci, ani nevyočúval svedkov.

Žalobkyňa uviedla, že v nadväznosti na § 6 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. v platnom znení, sa podklady potrebné na zostavenie registra zisťujú z údajov poskytnutých nájomcami pozemkov, pozemkovými spoločenstvami alebo inými oprávnenými osobami, z katastrálneho operátu, štátnych archívov, z listín predložených účastníkmi konania, z výpovedí svedkov a z iných dôkazov získaných najmä pri prešetrovaní v obci. Bolo preto povinnosťou konajúceho správneho orgánu, ako i žalovaného zabezpečiť všetky uvedené podklady, tak aby na základe nich dostatočne zistil skutkový stav, obzvlášť, ak ide o konanie, ktoré je časovo náročné a vyžaduje dôslednosť.

Vyššie uvedené tvrdenia podľa názoru žalobkyne potvrdzuje i právny názor súdu vyslovený v rozsudku Krajského súdu Prešov sp. zn. 4S/8/2014.

V rámci druhej žalobnej námietky žalobkyňa namietala neoboznámenie sa so všetkými podkladmi pre vydanie rozhodnutia. Žalovaný oboznámil žalobkyňu s vybranými podkladmi pre vydanie rozhodnutia až na žiadosť žalobkyne, na ústnom pojednávaní dňa 17.09.2015, a ako vyplýva zo zápisnice z ústneho pojednávania, a to v nasledovnom rozsahu: „Právna zástupkyňa bola oboznámená s denníkom triedenia pozemkov, ktorý sa autentifikoval v Kanskej dňa 19.09.1930 a ktorý obsahuje zoznam pozemkov, ktoré podliehali komasácii. Boli prekontrolované pozemky, namietané p. J.. Z. F. v podanej námietke, ktoré sú zapísané v osvedčení o dedičstve č. 4D 768/82-9 po p. G. F. a č. 5D 1445/86-23 po p. R. F., ktoré chýbajú vo výpise z návrhu ROEP pre k. ú. X.. Podľa denníka triedenia pozemkov boli tieto parcely predmetom komasácie, preto nemôžu byť zapracované do návrhu ROEP pre k. ú. X.. Právna zástupkyňa si vyhotovila kópiu zápisnice zo zasadnutia komisie ROEP zo dňa 07.02.2014.“

V nadväznosti na obsah ústneho pojednávania, ako aj tvrdenie súdu, že administratívny spis obsahuje všetky podklady, na ktoré sa žalovaný vo svojom rozhodnutí odvoláva, žalobkyňa zdôraznila, že s týmito oboznámená nebola. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že podkladom pre zostavenie ROEP boli napr. kúpnopredajná zmluva zo dňa 30.05.1931, osvedčenia o dedičstve iných účastníkov konania, PK-N

vložky zapísané v pozemkovej knihe a iné. Bolo povinnosťou žalovaného oboznámiť žalobkyňu so všetkými podkladmi pre vydanie rozhodnutia, nie iba s denníkom triedenia pozemkov a s posúdením námietky komisiou.

Zdôraznila, že potom je nesprávne vyhodnotenie žalobnej námietky Krajského súdu v Žiline, ktorý už v tej istej právnej veci (rozsudok sp. zn. 21S/191/2014 zo dňa 22.04.2015) vyslovil povinnosť žalovaného oboznámiť žalobkyňu s podkladmi, na základe ktorých rozhodol, najmä s denníkom triedenia pozemkov a so stanoviskom komisie a ozrejmiť spôsob ich zistenia. Výslovením „najmä“ súd poukázal na skutočnosť, že nielen denník triedenia pozemkov a stanovisko komisie boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, avšak tieto sú vzhľadom na posúdenie námietky žalobkyne podstatné. Súčasne prvostupňový súd označeným rozsudkom zaviazal žalovaného oboznámiť žalobkyňu so spôsobom zistenia týchto podkladov, čo predpokladá, že žalovaný ich nielen predloží k nahliadnutiu, ale súčasne žalobkyňu i oboznámi so spôsobom ich zistenia.

Potom je sporné, prečo Krajský súd v Žiline v tej istej veci zrušil rozhodnutie žalovaného, nariadil mu oboznámiť žalobkyňu s podkladmi pre vydanie rozhodnutia a so spôsobom ich zistenia a následne vyslovil, že oboznámenie sa s denníkom triedenia pozemkov a so stanoviskom komisie je postačujúce, pričom žalobkyňa mohla do spisu kedykoľvek nahliadnuť. Oboznámenie účastníka konania s podkladmi pre vydanie rozhodnutia však nie je totožné s právom nahliadnuť do administratívneho spisu. Povinnosť žalovaného oboznámiť žalobkyňu s podkladmi pre vydanie rozhodnutia predpokladá, že táto bude oboznámená so všetkými podkladmi a s ich obsahom riadne, nie iba nahliadnutím do spisu.

V rámci tretej žalobnej námietky žalobkyňa poukázala na nedostatočné a nezrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, ako i odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu. K uvedenému súd vyslovil: „Vo vzťahu k tejto súd poukazuje na rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorý vo svojom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne uviedol, ktorej námietke vyhovuje, a ktorej námietke nevyhovuje. Každá námietka je samostatne vyhodnotená, ku každej námietke sú uvedené listinné dôkazy, na základe ktorých námietka bola posudzovaná.“

S vyššie uvedeným tvrdením prvostupňového súdu žalobkyňa vyjadrila nesúhlas. Pre naplnenie podmienky riadneho odôvodnenia rozhodnutia je nepostačujúce rozdelenie jednotlivých bodov námietky s uvedením listín, ktoré mali byť podkladom pre ich posúdenie a stručnou formuláciou dôvodu, pre ktorý námietke v danom bode vyhovieť nebolo. Konanie vo veci preskúmania námietok proti výpisu z ROEP je konaním, ktoré samo o sebe vyžaduje jasnú a zreteľnú odpoveď, tak aby bolo možné presne identifikovať na základe akých skutočností nebolo jednotlivým bodom námietok vyhovieť.

Sama žalobkyňa v podanej žalobe, ako i na pojednávaní poukázala na nezrozumiteľné a sporné závery žalovaného, s ktorými sa KS Žilina vôbec nevysporiadal. Príkladom žalobkyňa poukázala na:

- odôvodnenie v časti nevyhovieť námietky v bode 1 - kde žalovaný uviedol, že výmera je správna, nakoľko parcela bola rozdelená v zmysle ustanovenia § 13 ods. 3 písm. c) Metodického návodu na spracovanie ROEP, pričom podľa citovaného ustanovenia „ak hranica zastavaného územia obce podľa platného katastrálneho operátu delí pôvodné nehnuteľnosti, vyhotoví sa na rozdelenie pôvodných nehnuteľností záznam podrobného merania zmien“ - z odôvodnenia rozhodnutia nebolo zrejmé, či bol predpísaný záznam vyhotovený, následne žalovaný vo vyjadrení uviedol, že tento „ako tak“ nebol podkladom pre vydanie rozhodnutia a súčasne uviedol, že záznam z podrobného merania bol prístupný priamo na obci, o skutočnosti ktorej nemala žalobkyňa vedomosť.

- odôvodnenie v časti nevyhovieť námietky v bode 10a - žalovaný k sporným parcelám uviedol, že tieto „nemôžu byť zapracované do návrhu ROEP, nakoľko sú zapracované ako komasačné parcely z komasačných hárkov“ - z ktorého tvrdenia vyplýva, že tieto sú zapracované v komasačných hárkoch a teda už nemôžu byť predmetom ROEP, avšak následne na strane 14 rozhodnutia toto tvrdenie vyvracia tvrdením, že: „nakoľko predmetom ROEP sú komasačné parcely evidované v jednotlivých komasačných hárkoch“.

- odôvodnenie v časti nevyhovieť námietky v bode 16b - zhotoviteľ rozsah námietky k duplicite vlastníctva uvádza: „zhotoviteľ duplicitu vyriešil rozdelením spoluvlastníckeho podielu XXX/XXX na dva

podieľ, nakoľko program, v ktorom sa zostavuje ROEP nevie spracovať duplicitu, pokiaľ sa výška duplicitných spoluvlastníckych podielov nerovná“ - uvedené zdôvodnenie je nepostačujúce a v rozpore so zásadou právnej istoty.

- odôvodnenie v časti nevyhovenia námietky v bode 16a - žalovaný uviedol, že podiel v prospech R. F. nemožno do registra doplniť, nakoľko tento uvedený podiel previedol na základe kúpno predajnej zmluvy zo dňa 30.05.1931 v prospech H. Y. - uvedené tvrdenie nebolo náležite preukázané, nakoľko ak došlo k prevodu podielu na iného vlastníka na podklade kúpnej zmluvy, táto mala byť podkladom pre vydanie rozhodnutia, s touto však žalobkyňa oboznámená nebola a vedomosť o nej nadobudla iba z odôvodnenia rozhodnutia. Súčasne žalobkyňa uviedla, že nie je zrejmé, či uvedená zmluva bola zákonným podkladom pre nadobudnutie vlastníckeho práva k časti nehnuteľnosti, a preto bolo povinnosťou správneho orgánu šetriť, či k prevodu vlastníctva reálne došlo.

Žalobkyňa zároveň v rámci odvolania poukázala na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý je opisom rozhodnutia žalovaného a opisom jeho vyjadrenia k podanej žalobe. Prvostupňový súd sa totiž s jej námietkami vysporiadal iba vo všeobecnej rovine, bez náležitého vyhodnotenia skutkovo a právne rozhodných otázok.

Zdôraznila, že základným ústavným právom každého účastníka konania je právo na spravodlivé konanie zakotvené nielen v Ústave SR v článku 46, ale i v Listine základných práv a slobôd. Právo na spravodlivé konanie sa vzťahuje na každé konanie a pozostáva z rady samostatných subjektívnych práv a oprávnení, ktorých porušenie predstavuje zásadné pochybenie majúce za následok jeho nezákonnosť. V súlade s ústavným vymedzením práva na spravodlivé konanie je súčasťou obsahu tohto pojmu i povinnosť súdu svoj rozsudok náležite odôvodniť, tak aby jasne a zrozumiteľne dávalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné dôležité otázky konania. Skutočnosť, že zákon priamo ustanovuje obsahové náležitosti rozsudku súdu, priamo súvisí so závažnosťou a záväznosťou súdneho rozhodnutia, z ktorého musí bezpodmienečne vyplývať opodstatnenosť, pravdivosť, zákonnosť a spravodlivosť rozhodnutia v konkrétnej veci.

Odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu je nedostatočné a neposkytuje žalobkyni odpovede na ňou nastolené podstatné a dôležité otázky. Súd sa v rozhodnutí vysporiadal so žalobnými námietkami tak, že tento prevzal tvrdenia žalovaného a vyslovil iba všeobecné nekonkrétne závery, pričom sa vôbec nezaoberal všetkými rozhodnými skutočnosťami majúcimi za následok nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Na podklade uvedených skutočností žalobkyňa tvrdila, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil rozhodnutie žalovaného, ktorý ani v ďalšom konaní, po vrátení veci, neodstránil zásadné vady konania a nepostupoval v súlade so zákonom. Mala za to, že prvostupňový súd pochybil nielen tým, že pri vysporiadaní sa so žalobnými námietkami, k týmto nedostatočne uviedol na podklade akých konkrétnych skutočností a akým výkladom zákonných ustanovení dospel k vyslovenému záveru, ale i tým, že v rozsudku nedostatočne vyhodnotil vierohodnosť svojich tvrdení, čo má za následok nepresvedčivosť samotného rozhodnutia.

Na základe vyššie uvedených skutočností, žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozhodol tak, že zmení rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21S/190/2015-40 zo dňa 16.03.2016, a to tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. Co-26/2014-Ko-2 zo dňa 30.09.2015 ako i rozhodnutie katastrálneho odboru Okresného úradu Žilina č. KO-ROEP C 58/2014 zo dňa 26.05.2014 a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Čo sa týka trov konania žalobkyňa navrhla, aby bol žalovaný povinný jej nahradiť trovy konania spočívajúce v zaplatení súdneho poplatku za podanie žaloby a odvolania vo výške 140,- eur, ako aj trovy právneho zastúpenia za 5 úkonov právnej služby vo výške 901,42 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21S/190/2015- 40 zo dňa 16.03.2016 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok je potrebné z dôvodu nepreskúmateľnosti zrušiť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.).

Podľa § 246c veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôvodov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené.

Posudzujúc obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že argumentácia žalobkyne v odvolaní, týkajúca sa nepreskúmateľnosti prvostupňového rozsudku z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, je v plnom rozsahu opodstatnená. Krajský súd totiž odôvodnenie výroku napadnutého rozsudku založil iba na formálnom opise žaloby, vyjadrenia žalovaného, citovaní jednotlivých zákonných ustanovení - paragrafových znení - na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov, pričom vlastnému právnemu odôvodneniu svojich záverov v napadnutom rozsudku venoval pozornosť v minimálnom rozsahu, čím postihol napadnutý rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti odvolacím súdom.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že povinnosť súdu vyrovnať sa s argumentmi účastníkov súdneho konania je jednou z najdôležitejších súčastí základného práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Napadnutý rozsudok postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení.

Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu účastníka iba odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné, bez toho, aby súd uviedol, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné, možno považovať za arbitrárne.

Za stavu, že súd prvého stupňa sa s argumentmi žalobkyne dostatočne nezaoberal, odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné ako skonštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., v zmysle ktorej je povinnosťou súdov uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili. Súčasťou základného

práva na súdnu a inú právnu ochranu je totiž nepochybne požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p., súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom možno vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, pričom možnosť konať pred súdom prvého stupňa, je účastníkovi odňatá vždy, ak jeho rozhodnutie neposkytuje účastníkovi konania dostatočné argumenty preukazujúce zákonnosť jeho rozhodnutia alebo postupu.

U nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok ani vady správneho konania, pretože bolo nutné takéto rozhodnutie zrušiť a otvoriť tým krajskému súdu procesný priestor pre vydanie rozhodnutia nového, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, s poukazom na vyššie uvedené, zrušil z procesných dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. napadnutý rozsudok a vec podľa § 221 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.

V ďalšom konaní prvostupňový súd prejedná vec v medziach podanej žaloby, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobkyne, vrátane odvolacích námietok, znova o nej rozhodne a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

Súčasne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí opätovne rozhodne o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvej O. s. p.).

Podľa § 250ja ods. 4 O. s. p. súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.